

РЕШЕНИЕ

№ 1836

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 93-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ Д. ПЕТКОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Б. МИХАЙЛОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЯ Д. ПЕТКОВА Административно
наказателно дело № 20241110202922 по описа за 2024 година

Софийският районен съд, 93-ти състав, Наказателно отделение, в публичното заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ПЕТЯ ДАНАИЛОВА

при секретаря К.Михайлова, като разгледа докладваното от съдията НАХД № 2922 по описа за 2024 г. и за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „*****“ ЕАД срещу НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 22-2300554/ 23.01.2024 г., издадено от Директор на Дирекция „ИТ София“, с което на „*****“ ЕАД с ЕИК: 200875153, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложено адм.наказание-имуществена сакция в размер на 3 000 (три хиляди) лева, за нарушение на [чл. 112, т. 1 от КТ](#).

Жалбоподателят-редовно призован, не се явява. Ползва процесуален представител-адв. С.Г. от САК, който педира за отмяна на НП по изложените в жалбата съображения. Претендира присъждане на разноски в размер .

В жалбата се излагат съображения за отмяна на НП като неправилно и незаконосъобразно, като постановено при съществени процесуални нарушения. Наведени са доводи за непълнота на изложената фактическа обстановка и неяснота на административното обвинение, както и неправилна правна квалификация на деянието. Оспорва се осъществяването на състава на административното нарушение. Алтернативно се моли за намаляване на размера на наложеното адм.наказание до минимално предвидение от 1500 лева.

Въззиваемата страна е редовно уведомена- представлява се от ст. юрк. П.Ботева, която пледира за потвърждаване на НП като законосъобразно. Претендира разноски за

процесуално представителство.

Съдът като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 07.11.2023г. в качеството на началник отдел „Условия на труд“ в Дирекция“ИТ“-София - акт. ****, извършила проверка по спазване на трудовото законодателство на обект: “На км.0+320 в междуградие Разделен пост 4-ЖП гара „Илиянци“-гр.София“. При проверката установила, че на 04.10.2023г. е сключен трудов договор на основание чл. 11, вр. чл.67 и чл. 70 от КТ между ж-ля **** и **** на длъжност - “маневрист“, за непълно работно време с намалена продължителност на работното време 4 часа работен ден. От справка в информационната система на ИА“ГИТ“ било констатирано, че същото лице-***, има регистриран трудов договор на 01.04.2013г. и допълнително споразумение от 01.04.2017г. с „Поделение за товарни превози“-София на длъжност „стрелочник“.

Поради това било прието, че **** в качеството на работодател е сключил трудов договор с *** за полагане на допълнителен труд, който е забранен да се полага от работници или служители, които работят при специфични условия и рисковете за живота и здравето им не могат да бъдат отранени или намалени независимо от предприетите мерки-за работа при същите или други специфични условия. Констатациите от проверката били обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР 2342359 от 06.12.2023г.

Въз основа на направените констатации акт. Кираджийска съставила на 06.12.2023г. АУАН № 22-2300554/06.12.2023г. на дружеството за нарушение на чл. 112, т.1 от КТ, извършено на 07.11.2023г. В обстоятелствената част на акта обвързала констатациите си с нарушение на разпоредбите на чл.112, т. 1 от КТ, вр. чл. 1, и чл. 2, т.26 и т. 30 от Наредба за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск.

Въз основа на съставения акт при идентично описание на извършеното нарушение и обстоятелствата, при които е осъществено, и посочване на правната му квалификация е издадено обжалваното НП.

Съдът прие за установена изложената фактическа обстановка въз основа на показанията на акт. **** и приобщените писмени доказателства: Протокол за извършена проверка № ПР 2342359 от 06.12.2023г.; Трудов договор от 04.10.2023г.; Декларация;Заповед № 3-0693/15.08.2022г.; Заповед № ЧР-1744/20.12.2022г.; Заповед № ЧР-633/17.03.2020г.; Длъжностна характеристика; Пълномощни и др.

Съдът констатира, че показанията на актосъставителя са логични и последователни, поради което ги кредитира изцяло. Актосъставителят дава данни за извършената проверка, представените и проверени документи, направените констатации за извършено нарушение и последвалото съставяне на АУАН, като изложеното в хода на съдебното следствие съответства напълно на описаната в акта фактическа обстановка.

Въз основа на изложената фактическа обстановка съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, изхожда от легитимирано лице, депозирана е в предвидения от закона преклузивен срок срещу акт, подлежащ на обжалване. Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя. Наказателното постановление е издадено от оправомощен орган, а АУАН е съставен от компетентно лице. Административнонаказателното производство е образувано в срока по [чл. 34 от ЗАНН](#), а наказателното постановление е издадено в шестмесечния срок.

Относно доводите, изложени в жалбата за неспазване на едномесечния срок по чл. 52, ал.1 от ЗАНН, съдът намира, че са неоснователни-нормата има инструктивен характер и введенения срок цели да дисциплинира към бързо произнасяне по образуваните административни преписки, като неговия инструктивен характер следва и от нормата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН.

При служебната проверка за законосъобразност от процесуалноправна страна съдът констатира наличие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставяне на АУАН и издаване на НП, доколкото не са спазени нормите на [чл. 57, т. 5 и т.6 от ЗАНН](#) и на [чл. 42, т. 4 и т. 5 от ЗАНН](#). Съдът приема за основателни възраженията, изложени от жалбоподателя за неяснота на повдигнатото административно обвинение и неяснота на приетата фактическа обстановка. Нормата на чл. 112, т. 1 от КТ е императивна и гласи :“ Забранява се полагането на допълнителен труд от работници или служители, които:
1. работят при специфични условия и рисковете за живота и здравето им не могат да бъдат отстранени или намалени, независимо от предприетите мерки - за работа при същите или други специфични условия.“

От фактическа страна и двата органа са приели, че дружеството е извършило нарушение като е сключило трудов договор с работника **** на длъжност - “маневрист“, за непълно работно време с намалена продължителност на работното време 4 часов работен ден и със същото лице-***, при сключен трудов договор на 01.04.2013г. и допълнително споразумение от 01.04.2017г. на длъжност „стрелочник“.

В обстоятелствената част на АУАН, която е пренесена в издаденото НП, е съотнесенена фактическата обстановка към нормата на чл. 1, и чл. 2, т.26 и т. 30 от Наредба за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск. Самата Наредба в чл.1 определя като предмет - видовете работи, извършвани при специфични условия и рискове за живота и здравето, които не могат да бъдат отстранени, ограничени или намалени, независимо от предприетите мерки, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск като допълнителна мярка за превенция. Правилото на чл. 2 от посочената Наредба регламентира правото на допълнителен платен годишен отпуск по чл.1 на работници и служители, които извършват, следните съобразно т. 26 работи: “като локомотивни машинисти, помощник локомотивни машинисти, влаков състав, по поддържане и експлоатация на железния път и съоръженията от жп транспорта и метрополитена, както и в жп транспорта на открити мини и индустриални жп клонове“, и по т.30-,, постоянно на открито при среднодневни температури под 10 °С или над 30 °С.“

Посочената наредба няма самоцелен характер, а с нея се ограничава възможността за прекомерно натоварване на работник или служител, който вече работи на една от длъжностите, изброени в тази наредба и компенсацията му с допълнителен отпуск. Наред с това прякото приложение на същата като подзаконов нормативен акт е по отношение на видовете работи, извършвани при специфични условия и рискове за живота и здравето, спрямо които е предвиден допълнителен платен годишен отпуск като допълнителна мярка за превенция на здравните рискове за работниците и служителите. Несъмнено посочената длъжност „маневрист“ попада в изброените в т.26 от Наредбата, но доколкото АНО е ангажирал административно-наказателната отговорност на дружеството по смисъла на чл. 112, т. 1 от КТ, то е следвало да запълни с необходимото от обективна страна съдържание фактическата обстановка, като анализира естеството на заеманата длъжност - “маневрист“, обстоятелството, че се изпълнява на непълно работно време, съвместяването с установената друга работа-„стрелочник“, и съотнесе конкретните обстоятелства, обуславящи я като работа, извършвана при специфични условия и рискове за живота и здравето. В случая АНО не е изложил, нито анализирал всички елементи от обективната страна на нарушението, нито ги е съотвесьлкъм приетата правна квалификация. Поради това,съдът намира, че вмененото във вина на жалбоподателя нарушение не е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава, което е довело до ограничаване на правото му на защита.

По тези съображения НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН в съдебните производства страните по ал. 1 имат право на разноски по реда на АПК. този изход на делото на жалбоподателя се дължат разноски за адвокатско възнаграждение, каквото се и претендира. От представения договор за правна защита и съдействие се установи заплащането на договорено адвокатско възнаграждение в размер на 1320 (хиляда триста и двадесет) лева на адв. Сл.Г. от САК, като е налице възражение за прекомерност, направено при съдебните прения. На дружеството жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева и приложимата разпоредба, определяща минималния размер на адвокатското възнаграждение е чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения като възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2, върху стойността на наложената имуществена санкция, която в случая е в размер на 3000 лева, поради и което минималният размер на възнаграждението е 6000 лева. Дружеството жалбоподател е представило доказателства за адвокатско възнаграждение в размер на 1320 лева, което е над минималния размер и според настоящия съдебен състав съобразно фактическата и правна сложност на делото, и проведените съдебни заседания следва да бъдат присъдени на жалбоподателя разноски в размер на 600(шестотин) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 22-2300554/ 23.01.2024 г., издадено от Директор на Дирекция „ИТ София“, с което на „*****“ ЕАД с ЕИК: 200875153, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от КТ е наложено адм.наказание-имуществена сакция в размер на 3 000 (три хиляди) лева, за нарушение на чл. 112, т. 1 от КТ.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда- София" да заплати на „*****“ ЕАД с ЕИК: 200875153 на 600 (шестотин) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Съдия при Софийски районен съд: _____